

- בעניין: _____
1. _____ אלמשני, דרכון ירדני מס' _____
קטינה, באמצעות אפוטרופסה, העותר 4
  2. _____ אלמשני, דרכון ירדני מס' _____
קטינה, באמצעות אפוטרופסה, העותר 4
  3. _____ אלמשני, דרכון ירדני מס' _____
קטינה, באמצעות אפוטרופסה, העותר 4
  4. _____ אלמשני, ת.ז. _____
תושב הרשות הפלסטינית

5. **המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר – ע.ר.**

ע"י ב"כ עוה"ד עידו בלום (מ.ר. 44538) ו/או עביר גיבוראן (מ.ר. 44346) ו/או יותם בן הלל (מ.ר. 35418) ו/או חוה מטרס-עירון (מ.ר. 35174) ו/או סיגי בן-ארי (מ.ר. 37566) ו/או יוסי וולפסון (מ.ר. 26174)

מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

העותרים

- נ ג ד -

מפקד כוחות הצבא בגדה המערבית

המשיב

עתירה למתן צו על תנאי

מוגשת בזאת עתירה למתן צו על תנאי, המופנה אל המשיב והמורה לו לבוא וליתן טעם מדוע לא יעניק רישיון ביקור לעותרות 1-3, על מנת שיוכלו להיכנס לגדה המערבית, להירשם במרשם האוכלוסין ולהתגורר עם דודן והאפוטרופוס החוקי שלהן, העותר 4.

בקשה לקביעת דיון דחוף

בית המשפט הנכבד מתבקש לקבוע דיון דחוף בעתירה.

העותרות 1-3 (להלן: **העותרות**), הן ילידות ירדן, בנות 12, 13 ו-15. אביהן של העותרות, שהיה תושב שטחים, נהרג בשנת 1997 בתאונת דרכים קשה. לאחר מותו הטרגי והפתאומי של האב, האם, אשר לא הייתה מסוגלת לטפל בהן, עזבה את הבית והן נותרו בחזקתו של הסב.

למרבה הצער, בשנת 2005 הלך גם הסב לעולמו, והילדות נותרו עם סבתן הקשישה. כיוון שסבתן לא הייתה מסוגלת לטפל בהן, מינה בית משפט שרעי בירדן את אחי-אביהן, העותר 4, לאפוטרופוס החוקי שלהן, על מנת שיגדלן וידאג להן, ויעניק להן מעט יציבות בחייהן רצופי המשברים.

מאז, **מזה שלוש שנים**, מסרב המשיב להתיר את כניסתן של העותרות לדודן שבגדה, בנקטו בהתנהלות של סחבת מתמשכת ובניסיונו להציב מכשולים בירוקרטיים אינסופיים בדרכן, תוך התעלמות מהנסיבות ההומניטאריות הקשות כל כך.

התשתית העובדתית

הצדדים

1. העותרות הן בנותיו של תושב הרשות הפלסטינית, מר _____ אלמשני ז"ל (ת.ז. _____). האב נישא בשנת 1992 לאזרחית ירדנית, גב' _____ אלוראנסה, ובני הזוג התגוררו בירדן. שם נולדו שלוש העותרות.
2. ביום 3.3.97 נהרג האב בתאונת דרכים קשה. לאחר מותו הפתאומי, עזבה אמן את הבית ובהמשך נישאה בשנית. מאז ניתקה קשר עם העותרות. הילדות עברו להתגורר עם הורי האב, סבן וסבתן, תושבי השטחים, אשר עזבו את ביתם ומשפחתם בגדה המערבית ועברו לירדן במיוחד, על מנת לטפל בנכדותיהם. הסב, מר _____ אלמשני ז"ל (ת.ז. _____), מונה לאפוטרופוס החוקי עליהן.
העתק תעודת פטירה של האב מצורף ומסומן ע/1.
- העתק צו של בימ"ש השרעי מיום 24.3.97, הממנה את הסב לאפוטרופסן של העותרות, מצורף ומסומן ע/2.
3. ביום 1.2.05 הלך הסב לעולמו. העותרות נותרו לבדן עם סבתן, אשה מבוגרת וחולה, אשר אינה מסוגלת לטפל בהן לבדה. כזכור, הסבתא היא תושבת גדה, אשר נמצאת בירדן לבדה אך ורק כדי לטפל בילדות.
העתק תעודת הפטירה של הסב מצורף ומסומן ע/3.
4. על כן, מייד לאחר פטירתו של הסב, ביום 7.2.05, מינה בית משפט שרעי בירדן את העותר 4, דודן של העותרות (אחי-אביהן המנוח), לאפוטרופוס החוקי עליהן.
מאז, דואג העותר 4 לעותרות ככל יכולתו – הוא מפרנס אותן ואת סבתן (אמו), מבקרן לעיתים קרובות ככל האפשר ונמצא איתן בקשר טלפוני קבוע.
העתק צו של בימ"ש שרעי מיום 7.2.05, הממנה את העותר 4 לאפוטרופסן של העותרות, מצורף ומסומן ע/4.
5. העותרת 5 (להלן – **המוקד להגנת הפרט** או **המוקד**) היא עמותה הפועלת לקידום זכויות אדם בשטחים הכבושים.
6. המשיב הוא המפקד הצבאי, האחראי על שטח הגדה המערבית מטעמה של מדינת ישראל, המחזיקה בשטחי הגדה המערבית תחת כיבוש צבאי מזה למעלה מארבעים שנה.

מיצוי ההליכים

7. ביום 21.8.05 פנה המוקד להגנת הפרט ליועמ"ש המשיב בעניינן של העותרות. בפנייה תוארו נסיבותיו הקשות ודחיפותו של המקרה והתבקשה פעולה מהירה למתן רישיון כניסה לגדה לילדות.

העתק פניית המוקד להגנת הפרט ליועמ"ש המשיב מיום 21.8.05 מצורף ומסומן ע/5.

8. ביום 6.9.05 התקבלה תשובת יועמ"ש המשיב. מדובר בתשובה מקובצת, לפניית רבות של המוקד להגנת הפרט בעניינן רישיונות ביקור לצורכי רישום קטינים במרשם האוכלוסין. בתשובה מודיע יועמ"ש המשיב על סיומה של ההקפאה בת חמש השנים שהייתה קיימת בעניין זה, וחידוש הטיפול בבקשות לרישיונות ביקור לקטינים אשר טרם עברו את גיל 16. העותרים התבקשו להפנות את הבקשות בעניין לרשות הפלסטינית.

העתק תשובת יועמ"ש המשיב מיום 6.9.05 מצורף ומסומן ע/6.

9. העותרים פנו לרשות הפלסטינית, אולם כיוון שמדובר במקרה מיוחד, בו האפוטרופוס אינו אביהן הטבעי של הילדות, ולאור ניסיון העבר בעניינים כאלה, ביקשה הרשות הודעה מוקדמת מטעם הצד הישראלי כי הרישום אכן יכובד.

10. אי לכך, פנה המוקד להגנת הפרט ביום 29.9.05 ליועמ"ש המשיב, וביקש הבהרה בכתב אשר תאפשר את הטיפול בבקשה. בפנייה הודגשה הדחיפות הרבה שבעניין ונכתב בה כי:

אבקש להדגיש את העניין ההומניטרי המיוחד – היתומות נמצאות כעת בטיפול של סבתן, אישה מבוגרת, שהטיפול בשלוש ילדות קשה לה. מכאן גם הדחיפות שבהסדרת רישיונות הביקור והרצון להסדיר את חייהן עם משפחתו של דודן בהקדם. בבית הדוד יזכו היתומות בבית חם.

העתק פניית המוקד להגנת הפרט ליועמ"ש המשיב מיום 29.9.05 מצורף ומסומן ע/7.

11. ביום 10.10.05 נשלחה תזכורת ליועמ"ש המשיב, והתבקשה הסדרת העניין בהקדם, בשל דחיפותו.

העתק התזכורת מיום 10.10.05 מצורף ומסומן ע/8.

12. ביום 16.10.05 התקבלה תשובת יועמ"ש המשיב. בתשובה סירב יועמ"ש המשיב להודיע מראש על עמדתו ביחס לכניסת העותרות לשטחים ורישומן במרשם והודיע כי הצד הישראלי יביע את עמדתו בבקשה רק לאחר שתועבר על ידי הרשות הפלסטינית.

העתק תשובת היועמ"ש מיום 16.10.05 מצורף ומסומן ע/9.

13. בסופו של דבר, בשל נסיבותיו הקשות של המקרה, העבירה הרשות הפלסטינית ביום 22.11.05 בקשה בעניינן של שלוש העותרות לצד הישראלי.
- הבקשות הוחזרו מהצד הישראלי עם הכיתוב "מסורב", וחותמתו של סג"מ ניצן ראובן, ממשרד התיאום והקישור הישראלי בחברון.
- העתקי הבקשות אשר הועברו לצד הישראלי וסורבו על ידו, מצורפים ומסומנים ע/10-12/ע.
14. ביום 28.12.05 פנה המוקד ליועמ"ש המשיב, צירף לפנייתו את העתקי הבקשות אשר סורבו על ידי הצד הישראלי, וביקש לטפל במהירות בעניין ולהתיר את כניסתן של העותרות לגדה.
- העתק פניית המוקד להגנת הפרט ליועמ"ש המשיב מיום 28.12.05 מצורף ומסומן ע/13.
15. כעבור המישה חודשים, ביום 22.5.06, לאחר שלא התקבל כל מענה למכתב, שלח המוקד תזכורת ליועמ"ש, בדרישה לזרז את הטיפול בבקשה.
- העתק התזכורת מיום 22.5.06 מצורף ומסומן ע/14.
16. ביום 16.7.06, למעלה מחצי שנה לאחר פנייתו של המוקד, התקבלה הודעה מלשכת היועמ"ש, לפיה הפנייה "הועברה לטיפול הגורמים הרלוונטיים, וכאשר תתקבל החלטה בנושא, נודיעכם דבר".
- העתק הודעת היועמ"ש מיום 13.7.06 מצורף ומסומן ע/15.
17. משלא התקבלה כל הודעה או תשובה עניינית משך זמן רב, ביום 25.10.06 שלח המוקד תזכורת בעניין ללשכת היועמ"ש.
- העתק תזכורת ליועמ"ש מיום 25.10.06 מצורף ומסומן ע/16.
18. אך דבר לא קרה. ביום 26.2.07 שלח המוקד תזכורת נוספת בעניין, בתקווה כי הפעם תינתן סוף סוף תשובה עניינית לפנייה, הנמצאת – לטענת היועמ"ש – "בטיפול" מזה חודשים רבים.
- העתק תזכורת ליועמ"ש מיום 26.2.07 מצורף ומסומן ע/17.
19. ביום 25.10.07 נשלחה תזכורת נוספת. אך גם הפעם לא קרה דבר. אין קול ואין עונה.
- העתק תזכורת ליועמ"ש מיום 25.10.07 מצורף ומסומן ע/18.
20. כך, במשך חודשים על גבי חודשים לא התקבל כל מענה ענייני מלשכת היועמ"ש. המוקד להגנת הפרט שלח תזכורות חוזרות ונשנות בעניין, אך הזמן חולף ותשובה אין.

21. רק ביום 17.12.07, **שנה וחמישה חודשים** לאחר שלשכת היועמ"ש הודיעה כי הפנייה "הועברה לבדיקה" וכי יודיעו כאשר תתקבל החלטה, התקבלה תשובת היועמ"ש. אך מדובר בתשובה שאין בה תשובה. תוך התעלמות מוחלטת מחילופי המכתבים בין העותרים למשיב, ומהעיכוב הקיצוני במתן תשובה עניינית לסוגיה, נכתב כי:

אנו מתקשים להבין את טענתכם לפיה טרם ניתן ע"י משרדנו מענה ענייני לפניית מרשכם. זאת, לנוכח העובדה שעוד בתאריך 16.10.05 נענתה פניית מרשכם לגופה.

העתק התשובה מיום 17.12.07 מצורף ומסומן ע/19.

22. ביום 31.12.07 השיב המוקד להודעה התמוהה שהתקבלה מהיועמ"ש, אשר לאחר שנתיים של התכתבויות מתעלמת לחלוטין מהעובדות אשר פורטו כבר במכתבים קודמים. לתשובה צורפו **בשנית** הבקשות אשר סורבו על ידי הצד הישראלי והתבקשה תשובה מהירה, על מנת לייתר פנייה לערכאות.

העתק פניית המוקד ליועמ"ש המשיב מיום 31.12.07 מצורף ומסומן ע/20.

23. בחודש פברואר 2008 הגיעו הדברים לשיא חדש של שרירות בירוקרטית:

ביום 4.2.08, בעקבות חילופי גברי בלשכת יועמ"ש המשיב, **ולאחר שנתיים וחצי של התכתבויות בעניין**, התבקש המוקד להגנת הפרט **להעביר למשרד היועמ"ש את כל היסטוריית ההתכתבויות בנושא**, על מנת לטפל בעניין.

באופן אירוני נחתמה הבקשה במשפט "אודה למענה מהיר שיאפשר טיפול הולם בבקשתכם".

העתק בקשת היועמ"ש מיום 4.2.08 מצורף ומסומן ע/21.

24. ביום 20.2.08 הועברה לידי סגן סולומש מלשכת היועמ"ש, כבקשתו, כל היסטוריית ההתכתבויות בעניין, תוך שמודגש כי:

כפי שעולה מן ההתכתבויות המצ"ב, הטיפול בהנפקת רשיונות הביקור לאחייניותיו של מר אלמשני נמשך פרק זמן בלתי סביר לחלוטין העולה על שנתיים. אנו תקווה כי טיפולך המיידי בבקשה ייתר פנייה לערכאות.

העתק המכתב מיום 20.2.08 מצורף ומסומן ע/22.

25. ביום 3.3.08 התקבלה תשובת היועמ"ש. אף שהבקשות אשר סורבו (בחתומת המת"ק הישראלי) הועברו לידי היועמ"ש לאורך השנים כבר **שלוש פעמים**, נטען במכתב כי "לצערנו אין אנו יכולים לאמת את טענתכם לפיה הבקשה הועברה לצד הישראלי וזה בחר לסרבה". עוד נטען במכתב כי בהתאם להסכם הביניים, רישום קטינים שהוריהם אינם תושבי האזור במרשם "מחייב העברת בקשה מיוחדת מהרשות הפלסטינית לצד הישראלי".

למותר להזכיר, שהיועמ"ש טועה כאן בעובדות: אביהן המנוח של העותרות היה תושב השטחים, ואפוטרופסם הנוכחי אף הוא תושב השטחים.

המכתב, אשר כאמור מתעלם מהבקשות אשר סורבו כבר ומההתכתבויות הרבות במהלך השנים, שב ומפנה את העותרים להגיש בקשה נוספת דרך הרשות הפלסטינית, ומציין כי נדרש, בין השאר, מסמך המעיד על הסכמת אמן של הילדות.

העתק תשובת היועמ"ש מיום 2.3.08 מצורף ומסומן ע/23.

26. על אף חוסר הסבירות המוחלט שבדרישה להגיש בקשה נוספת בעניין, הגיש העותר 4 ביום 24.3.08 פעם נוספת בקשות בעניין של שלוש העותרות.

העתק אישור על הגשת הבקשות מיום 24.3.08 מצורף ומסומן ע/24.

27. בנוסף לכך, ביום 15.4.08 התייצבה אמן של העותרות בבית הדין השרעי בירדן והצהירה כי אינה מתנגדת לכניסת העותרות לגדה, לדודן האפוטרופוס.

העתק אישור מבית הדין השרעי בירדן על הסכמת האם מיום 15.4.08 מצורף ומסומן ע/25.

28. ביום 9.7.08 פנה המוקד ליועמ"ש המשיב פעם נוספת. בפנייה צוין כי על אף האבסורד שבטענה כי לא ניתן לאמת את העובדה שהבקשות הועברו כבר וסורבו על ידי הצד הישראלי, ובניסיון נוסף לקדם את הטיפול בעניין, הגיש העותר 4 בקשה נוספת בעניין של העותרות. לפנייה צורף גם האישור מבית הדין השרעי על הסכמת האם, והתבקש טיפול מיידי בבקשה.

העתק פניית המוקד להגנת הפרט מיום 9.7.08 מצורף ומסומן ע/26.

עד מועד הגשת העתירה לא התקבל כל מענה לפנייה.

הטיעון המשפטי

הסחבת המתמשכת של המשיב

29. העניין נשוא העתירה הן פשוט והן דוחק.

פשוט – משום שאין מחלוקת שילדיהם של תושבי השטחים זכאים להירשם כתושבים בשטחים, ומשום שהסדר רשיונות הביקור שנועד לאפשר רישום זה "הופשר" כבר לפני שלוש שנים. בענייננו הילדות הן בנותיו של תושב השטחים וגם האפוטרופוס הנוכחי הוא תושב השטחים.

דוחק – משום שהילדות זכאיות, לאחר שנים של ילדות טראגית, להגיע לחוף מבטחים בבית האפוטרופוס החוקי. ישנו הכרח הומניטרי להביא לקיצו את המצב בו הן חיות אצל סבתן הערירית, שעזבה את הרשת המשפחתית התומכת בשטחים ועקרה לירדן רק לשם כך. ישנו הכרח הומניטרי ומשפטי להעביר את הילדות לחזקת האפוטרופוס.

על רקע זה, התנהלותו השערורייתית של המשיב מעוררת חלחלה. באיזה תירוץ לא נאחזו בלשכת היועמ"ש של המשיב כדי להימנע מטיפול במקרה? כמה שנים של אטימות ושל אי-מענה חלפו? איזה דרישות שונות ומשונות עוד יעלה היועמ"ש בניסיון למשוך את העניין עוד ועוד? כמו איש אינו קורא את הפניות, כמו איש אינו מטפל, כמו כל תכלית קיומה של הלשכה במקרה זה הוא לייצר סחבת ולדחות את כניסת הילדות עד אין קץ.

30. כלל ידוע הוא כי "החובה לפעול במהירות הראויה היא מן המושכלות הראשונים של מינהל תקין" (י' זמיר, **הסמכות המינהלית** (כרך ב, נבו, תשנ"ו), 717).

וראו בעניין זה:

בג"ץ 6300/93 **המכון להכשרת טוענות נ' השר לענייני דתות**, פ"ד מח(4) 441, 451 (1994);
 בג"ץ 7198/93 **מישראל בע"מ נ' שר התעשייה והמסחר**, פ"ד מח(2) 844, 853 (1994);
 בג"ץ 5931/04 **מזורסקי נ' מדינת ישראל – משרד החינוך**, פ"ד נט(3) 769, 782 (2004);
 בג"ץ 4212/06 **Avocats Sans Frontieres נ' אלוף פיקוד דרום** תק-על 2006(2) 4751 (2006).

31. בהתאם לכך, קובע ס' 11 לחוק הפרשנות, התשמ"א-1981 כי:

הסמכה או חיוב לעשות דבר, בלי קביעת זמן לעשייתו - משמעם שיש סמכות או חובה לעשותו במהירות הראויה...

32. יפים לענייננו דבריו של כבוד השופט לוי, המבטאים בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים את החומרה הרבה שבהתנהלות של סחבת, עיכובים ואי מתן מענה ענייני מצד הרשות:

המשיב אינו רשאי לנהוג בעותרים - כמוהם ככל פונה אחר - באופן בו הוא נוהג; המשיב אינו רשאי להותיר את עניינם תלוי ועומד בלא מענה ענייני... המשיב אינו רשאי להתיש את העותרים ללא תוחלת, לגרום להם להוצאות מיותרות ולעכב, אגב כך, את בירורו המהותי של עניינם. ואם נשתכחו מן המשיב טיבן של חובות בהן הוא חב, כי אז מחובתו של בית המשפט לשוב ולשנן באוזניו.

בג"ץ 10399/04 **בן אבדקול נ' משרד הפנים**, תק-על 2005(3) 1608, 1609 (2005)

33. וכבר נפסק כי כאשר מדובר בזכויות אדם מקבל מושג "הזמן הסביר" משמעות מיוחדת (בג"ץ 1999/07 **גלאון נ' ועדת הבדיקה הממשלתית לבדיקת אירועי המערכה בלבנון 2006**, תק-על 2007(2) 569, 551 (2007));

וכי בעניינים הנוגעים לזכויות אדם -

יש מקום לצפות להסדרה מהירה יותר של העניין [...] התמשכות פגיעה בזכויות אדם מחמירה לא פעם את היקף הפגיעה ותוצאתה עלולה להיות שחיקה של הזכות כמו גם פגיעה קשה ומתמשכת בפרט.

(בג"ץ 8060/03 **קעדאן נ' מינהל מקרקעי ישראל**, תק-על 2006(2) 775, 780 (2006).

וראו גם: בג"ץ 10428/05 **עליוה נ' מפקד כוחות הצבא בגדה המערבית**, תק-על 2006(3) 1743, 1744 (2006); בג"ץ 4634/04 **רופאים לזכויות אדם נ' השר לביטחון פנים**, תק-על 2007(1) 2009, 1999 (2007).

34. במקרה אחר מתחה נשיאת בית המשפט ביקורת קשה על התנהלות של סחבת באמצעות דרישה להגשת בקשות חוזרות ונשנות:

אי אפשר להתעלם מהתנהלותם הבעייתית של המשיבים כלפי העותר, שהייתה כרוכה בסחבת בלתי-מוצדקת... כאשר רשות מינהלית מסוימת מתנהלת כלפי אזרח שבא עימה במגע או נזקק לשירותיה, באופן שבו

התנהלו המשיבים כלפי העותר במהלך השנים כעולה מעובדות הפרשה שלפנינו, הדבר פוגע לא רק באינטרסים האישיים של האזרח הנפגע אלא אף באינטרס הציבורי הרחב הנוגע לאמון הציבור באותה רשות בפרט וברשויות המינהל במדינה בכלל.

במקרה הקונקרטי שלפנינו משמעותה המעשית של דרישה מן העותר כי יגיש בקשה חדשה ועדכנית... בלא שהמשיבים יכירו בכך שיש ליתן משקל לבקשותיו הקודמות ולפניותיו אליהם בעבר, הינה בבחינת מתן הכשר לדרך ההתנהלות שאפיינה את הטיפול בעניינו של העותר משך שנים, תוך מתן משקל אפסי לאינטרסים של העותר ולציפיותיו.

(בג"ץ 7373/02 פריש נ' שר הביטחון, תק-על 2007(2) 3979, 3985 (2007)).

35. המשיב מושך ומעכב את הטיפול בעניינם של העותרים **מזה שלוש שנים תמימות**, בנקטו בכל דרך אפשרית על מנת להתיש את העותרים: התעלמויות ממושכת מפניות, דרישות חוזרות ונשנות להגשת בקשות חדשות תוך התעלמות מבקשות שהוגשו כבר, ואף דרישה אבסורדית להגיש לידו את כל ההתכתבויות בנושא, לאחר שנתיים וחצי של "טיפול" בעניין.

התנהלות כזו פוגעת אנושות בזכויותיהן של העותרות ועומדת בהתנגשות חזיתית עם חובותיו של המשיב כרשות מינהלית וכמפקד השטח הכבוש – במיוחד לאור העובדה כי מדובר בעניין הומניטארי ברור.

סיכומם של דברים

36. נראה כי בנסיבותיו הקשות של העניין, אין צורך להכביר מילים בדבר הפגיעה הקשה בעותרות ובדודן. מדובר בשלוש ילדות אשר נגזרו עליהן חיים מלאי טלטלות ומשברים – אביהן נהרג בנסיבות טרגיות, אמן זנחה אותן וסבן הלך לעולמו. כל שהן מבקשות הוא לחיות עם דודן האפוטרופוס, ולזכות במעט יציבות וחיי משפחה נורמאליים.

37. אך המשיב מתעלם מכך ועושה כל מאמץ על מנת להתיש את העותרות בסחבת בירוקרטית אינסופית ולהשאירן הרחק מהבית החם המחכה להן. התנהלות זו פסולה מכל וכל ויש לשים לה סוף.

עתירה זו נתמכת בתצהיר שנחתם בפני עו"ד בגדה המערבית ונשלח לח"מ בפקס, בתיאום טלפוני. בית המשפט הנכבד מתבקש לקבל תצהיר זה, ואת ייפוי הכוח שאף הוא ניתן בפקס, בהתחשב בקשיים האובייקטיביים בנוגע למפגש בין העותר לבין באי כוחו.

לאור כל האמור, מתבקש בית המשפט הנכבד להוציא צו על תנאי כמבוקש, ולאחר שמיעת תשובת המשיב, להפכו לצו מוחלט. כמו כן מתבקש בית המשפט להשית על המשיב את הוצאות העותרים ושכ"ט עו"ד.